

RESSÒ DE LA PARAULA

Em sap molt de greu... perdona

Si l'exercici de sinceritat ha estat ben fet, la pregària ens porta al següent pas, que és experimentar dolor, perquè les coses han anat d'aquella manera.

«Contra tu, contra tu sol he pecat, he fet el que és dolent als teus ulls. Per això ets just quan dónes la sentència, irreprovable en el teu veredicté...» (v. 6)

Aquí hem de comptar amb la sensibilitat espiritual. És una dificultat? No podem dir que avui no hi ha sensibilitat. Ans al contrari, la cultura nostra és hipersensible: bé que ho saben els tècnics de la propaganda i els polítics. Si patim d'alguna mancança, és de racionalitat, equilibri i bon seny, però no de sensibilitat. El problema rau en quina és la causa que desperta la nostra sensibilitat. El que més ens afecta és el sofriment propi, del qual fugim com del foc. Després el sofriment aliè, sobretot si pensem que els responsables en són uns altres.

Però el Salm 50 ens recorda que la part ferida és talment Déu. La sensibilitat del salmista es desperta pel sofriment de Déu. Ell és el primer ofès i ultratjat. I si algú pensa que no podem ferir Déu, que recordi com el Déu cristià, el Déu de Jesucrist, per l'Encarnació s'ha deixat ferir en la humanitat concreta malmesa. Primer en la seva humanitat, la del seu Fill, després en la humanitat de qualsevol sofrent. Més encara. La sensibilitat espiritual sana i profunda es desperta i s'alimenta d'un fet decisiu: el nostre Déu va assumir la humanitat per estimar-nos «humanament», i el resultat ha estat que precisament en aquesta humanitat ha estat ofès, ferit, maltractat i mort per nosaltres.

El dolor més profund esdevingué quan la mirada de sant Pere, fins aleshores inquiet, però convençut que tot ho fa bé, es creua amb la mirada humana de Jesús maltractat i ultratjat (Lc 22,61). Llavors el fons del pecat es descobreix com una traïció: els ulls que no s'estaven d'estimar troben els ulls esquerps, que no són capaços de sostenir la mirada sense avergonyir-se i plorar.

Però les llàgrimes mai són, per al cristià, el punt i final. Al contrari, només signifiquen el pas a la pregària humil i esperançada, que demana perdó. Una pregària, que no diu tot seguit, «corregiré la meua conducta», «faré bondat»..., sinó que té el to de la petició d'un malalt, quan se sent incapaç de guarir-se a si mateix i es refia de l'habilitat del metge. Tantes vegades hem intentat superar els nostres defectes i no ens n'hem sortit...! Potser ens oblidem de demanar-ho al metge suprem.

«Aspergeix-me amb hisop, que quedi pur; renta'm, i seré més blanc que la neu. Fes que torni a sentir els crits de festa, que s'alegrin els ossos que havies fet pols! Aparta la mirada dels meus pecats, esborra les meves culpes.» (v. 9-11)

Heus aquí una paradoxa admirable, que als Sants Pares els agradava recordar. Com deien sant Atanasi, sant Ciril d'Alexandria i altres, la medicina que neteja és la sang de Crist, com la sang de l'anyell sacrificat, que Moisès aspergia sobre el poble... La medicina que ens neteja i ens guareix és la mateixa sang de Crist, que vessa de les ferides provocades pels nostres pecats. No ens guareix la ferida o la sang, sinó l'amor que Crist ha posat en elles. I així preguem: fes-nos passar del vermell guaridor de la sang, al blanc pur i net de la neu, fins als cants i crits de la festa. L'alegria sempre en l'horitzó.

La solidaritat aixecarà Haití

► Dedicuem aquesta foto i aquest espai a la gent senzilla de tot el món que s'han sentit solidaris amb els damnificats d'Haití i han promogut moltes iniciatives per ajudar la població afectada. El fet de la solidaritat dels pobles és un signe d'esperança en aquest món en el qual no manquen fets que inviten a la desesperança. Cal dir que l'Església ja era molt present a l'illa abans del terratrèmol del 12 de gener, a la capital. Varen morir l'arquebisbe i preveres, així com 47 religiosos i religioses. Diverses congregacions han vist les seves cases demolides. La foto és un signe d'una Església que vol ser solidària amb el poble i refer la seva vida.

GLOSSA

Passar fent el bé

Una mestra amb una llarga experiència, lliurada a la seva professió i als infants que té encomanats, em comentava que, després de pensar-hi molt, havia trobat una resposta a la pregunta que es feia d'un temps ençà davant certes dificultats del dia a dia a l'escola. La pregunta que es formulava era: per a què educo? La lectura d'un text dels Fets dels Apòstols li havia fet albirar la resposta: «Jesús de Natzaret va passar fent el bé» (Ac 10,38). Passar per la vida fent el bé és, sens dubte, un repte que per als cristians comporta fer-ho des de l'amor concret a Déu i al proïsme i des del seguiment de Jesús, mestre bo i bon mestre. Viure segons l'Evangelí, referir-hi la vida i el fer de cada dia... Una invitació, alhora, als pares, mestres, catequistes i monitors a educar per passar per la vida fent el bé; fer del bé, lliurement assumit, un capteniment de vida, un comportament habitual. Una missió educativa esperançadora que justifica dedicació i esforç i demana coherència en la pròpia vida. Educar per obrar el bé, per desenvolupar la pràctica de la

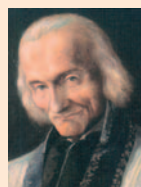
virtut i adquirir, mitjançant l'acció educativa i l'exercici de la voluntat personal, la capacitat de fer allò que és bo i agradable als ulls de Déu. Sense oblidar que la pràctica habitual del bé apropa i porta la felicitat.

Desenvolupar la pràctica de la virtut implica treballar les virtuts humanes fonamentals que, seguint el *Catecisme de l'Església Catòlica*, són: prudència, justícia, fortaleza i templança. Quin gran projecte! Discernir allò que és bo i els mitjans rectes per aconseguir-ho, tenir la voluntat de donar a cadascú el que li correspon d'acord amb el bé comú, ser constant i sacrificat en aquesta recerca del bé i equilibrat i discret en l'ús dels béns creats.

Us ho imagineu? Educar els nostres infants, adolescents i joves en la pràctica habitual de la virtut per procurar el bé, i que aquesta pràctica disposi a la pròpia felicitat i que contribueixi a la felicitat dels altres. Passar fent el bé. Un bon objectiu per a l'educació. Una bona manera de viure i d'estimar.

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► El nostre diví Salvador, havent estat el nostre model en tot, va voler ser-ho també en la temptació. Contra la temptació hi ha tres coses absolutament necessàries: l'oració per il·luminar, els sagraments per enfortir-nos i la vigilància per preservar-nos.

► Nuestro divino Salvador, habiendo sido nuestro modelo en todo, quiso serlo también en la tentación. Contra la tentación hay tres cosas absolutamente necesarias: la oración para iluminar, los sacramentos para fortalecernos y la vigilancia para preservarnos.

DIUMENGE III DE QUARESMA

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.10.13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arriba a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la Bardissa. Va mirar, i s'adonà que la Bardissa cremava, però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la Bardissa?». El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la Bardissa estant: «Moisès, Moisès». El respongué: «Aquí em teniu». Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada». I afegí: «Jo sóc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isahac, Déu de Jacob». Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu.

Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel».

Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo sóc el qui sóc». I afegí: «Respon així als israelites: "Jo-sóc m'envia a vosaltres"». Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvé (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isahac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres».

Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions.»

► Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneix el seu sant nom. / Beneix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor fa justícia als oprimits, / sentència a favor d'ells. / Ha revelat a Moisès els seus camins, / el seu estil d'obrar, als fills d'Israel. R.

«El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor». / El seu amor als fidels és tan immens / com la distància del cel a la terra. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquest núvol, tots passaren el Mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «¿Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, ¿us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual».

I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit d'aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixa-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar"».

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián; llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, el monte de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamarada entre las zarzas. Moisés se fijó: la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver cómo es que no se quema la zarza.» Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés.» Respondió él: «Aquí estoy.» Dijo Dios: «No te acerques; quítate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado.» Y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abraham, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob.» Moisés se tapó la cara, temeroso de ver a Dios.

El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto, he oído sus quejas contra los opresores, me he fijado en sus sufrimientos. Voy a bajar a librarlos de los egipcios, a sacarlos de esta tierra, para llevarlos a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel.»

Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los israelitas y les diré: "El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros." Si ellos me preguntan cómo se llama, ¿qué les respondo?» Dios dijo a Moisés: «"Soy el que soy"; esto dirás a los israelitas: "Yo-soy" me envía a vosotros.» Dios añadió: «Esto dirás a los israelitas: "Yahvé (Él-es), Dios de vuestros padres, Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros».

Éste es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación.»

► Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor hace justicia / y defiende a todos los oprimidos; / enseñó sus caminos a Moisés / y sus hazañas a los hijos de Israel. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia; / como se levanta el cielo sobre la tierra, / se levanta su bondad sobre sus fieles. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron la misma bebida espiritual, pues bebían de la roca espiritual que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto.

Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo hicieron aquéllos. No protestéis, como protestaron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador. Todo esto les sucedía como un ejemplo y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se cree seguro, ¡cuidado!, no caiga.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En una ocasión, se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos cuya sangre vertió Pilato con la de los sacrificios que ofrecían. Jesús contestó: «¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos, porque acabaron así? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis lo mismo. Y aquellos dieciocho que murieron aplastados por la torre de Siloé, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera.»

Y les dijo esta paràbola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: "Ya ves: tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córta-la. ¿Para qué va a ocupar terreno en balde?" Pero el viñador contestó: "Señor, déjala todavía este año; yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto. Si no, la cortas."»

Crist, el Salvador. Fragment d'una pintura del Greco. Museu del Prado, Madrid

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 2Re 5,1-15a / SI 41 / Lc 4,24-30 ■ **dimarts**: Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35 ■ **Dimercres**: Dt 4,1.5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19 ■ **dijous**: Jr 7,23-28 / SI 94 / Lc 11,14-23 ■ **divendres**: Os 14,2-10 / SI 80 / Mc 12,28b-34 ■ **dissabte**: Os 6,1-6 / SI 50 / Lc 18,9-14 ■ **diu-menge** vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.): Js 5,9a.10-12 / SI 33 / 2Co 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32.

La litúrgia d'aquest tercer diumenge de Quaresma és una crida a la conversió (*metanoia*, en grec). Que la conversió és un dels punts essencials de la predicació de Jesús ens ho demostra molt especialment l'evangeli d'avui mitjançant dos relats molt diferents quant a la forma, no tant quant al contingut.

En el primer relat Lluc narra dos episodis que podríem qualificar de *crònica negra*: una repressió brutal de la policia romana en el temple i la tragèdia de les divuit víctimes causada per l'esfondrament de la torre de Siloè. Com a bon mestre i pedagog, Jesús utilitza aquests fets dramàtics, que tant impressionaren els qui l'es-

coltaven, per fer-los reflexionar sobre la seva conducta i exhortar-los a la conversió. Aquells morts no eren ni més ni menys culpables que els altres. Per això, cal estar sempre preparats, cal estar sempre atents als missatges que Déu ens envia, de vegades de forma inesperada o quasi imperceptible, perquè poden ser definitius per a la nostra vida.

En el segon relat Jesús explica una paràbola, molt breu, que té com a protagonista una figuera estèril. La paràbola consisteix en un diàleg entre l'amo de la vinya on està plantada la figuera i el servent encarregat de cuidar-la. Mentre l'amo es mostra decidit a tallar la figuera perquè en

els últims tres anys no ha donat cap fruit, el servent li suggereix esperar un any més, tot comproment-se a fer tot el que calgui perquè fructifiqui. Interpretem ara la paràbola. L'amo de la vinya és Déu i el servent pacient i esperançat és Jesús que intercedeix per la humanitat indiferent i infructuosa (la figuera).

Els cristians, doncs, estem cridats a la conversió i estem cridats a donar fruit. Això vol dir que el Senyor espera de nosaltres un cor purificat, una resposta dialogant, un compromís moral, humà i religiós.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe és creure la bona notícia predicada

Creure és acceptar el missatge de la predicació, és l'acceptació del *kerygma*. Aquest *kerygma*, segons sant Pau, és la predicació del Messies crucificat (1Co 1,23). És evident que Pau no posa punt final en la crucifixió sinó que aquesta és el pòrtic del misteri pasqual complet que abasta la

Creu i la glorificació.

L'evangeli que Pau predica, del qual el *kerygma* és el nucli, el formen aquests quatre elements, segons l'explícit ensenyament de la Primera Carta als Corintis 15,3-4:

- Crist morí segons les Escriptures;
- fou sepultat;
- ressuscità el tercer dia segons les Escriptures;
- es deixà veure: s'aparegué a Pere i als apòstols.

El *kerygma* és Crist crucificat i ressuscitat. És el Messies en el seu misteri de Pasqua (entrega per amor fins

a la mort i glorificació en l'Esperit Sant per l'Amor del Pare). Per tant, no hi ha *kerygma* si no és per relació amb Jesucrist. I Jesucrist fa coincidir el seu missatge i la seva persona en la seva entrega per amor fins a la mort i en la resposta del Pare que glorifica Jesús.

El contingut de la fe és Déu revelat en Crist crucificat i glorificat. Creure en la paraula predicada per uns homes com nosaltres és, per tant, equivalent a creure en el Verb de Déu que parla un llenguatge humà i que té un rostre humà. Creure en la Paraula equival a entregar-me tot jo a aquesta Paraula divina. El cristianisme suposa un règim o estructura de *revelació* constituït per la presència en el món del Logos de Déu que ens porta un missatge en els conceptes humans i en els signes sensibles de l'amor de Déu, tot i que Ell roman invisible, transcendent, en la fase pròpiament divina (escatològica).

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

Embellir la vida

- Enjugar las lágrimas de quien llora
  - Acompañar al enfermo
  - Estar al lado de quien sufre
  - Quitar oscuridades y miedos...
- Esto es seguir a Jesús y embellecer la vida.

- Apartar las piedras y obstáculos del camino
  - Aligerar el peso de quien va cargado
  - Dar sentido a la vida y a la muerte
  - Escuchar y atender el grito angustioso de socorro...
- Esto es seguir a Jesús y ganar en calidad de vida.

- Dar ánimos ante la dificultad
  - Aventar desasosiegos perjudiciales
  - Dar coraje para arrostrar las dificultades
  - Sonreír, ayudar, curar, empujar...
- Esto es seguir a Jesús y embellecer la vida.

- Hagamos desaparecer toda tristeza perjudicial
  - Acojamos y ayudemos a los excluidos
  - Recibamos y ofrezcamos el perdón y la paz...
- Esto es seguir a Jesús: vivir, amar y embellecer la vida. Vivamos la santa Cuaresma haciendo el bien.

J. M. Alimbau

SANTORAL

7. ✚ Diumenge III de Quaresma. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. Dilluns. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

9. Dimarts. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. Oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. iv); sant Dagobert, laic.

10. Dimecres. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Cànid o Candi, mr.; bea-

ta Maria-Eugènia Milleret de Brou, vg., fund. de les Religioses de l'Assumpció.

11. Dijous. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg., abadesa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

12. Divendres. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfan, monjo; beat Lluís Orione, prev. salesià.

13. Dissabte. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. vi), monjo i mr.

ENTREVISTA

► NORBERT MIRACLE

Bons pastors

Des del mes de gener els preveres catalans compten amb una revista mensual —en format electrònic—, *El Bon Pastor* (www.elbonpastor.cat); que s'envia per correu-e a tothom qui la vulgui rebre. La iniciativa va sorgir del Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia que va convidar un grup de professors a promoure una revista mensual «que fes visibles uns quants denominadors comuns als preveres de Catalunya, compartits igualment per molts altres preveres: comunió fraterna, eclesialitat convençuda i caritat pastoral envers una societat cada cop més necessitada d'Evangeli». Mn. Norbert Miracle, rector del Seminari Major Interdiocesà, és membre de l'equip de direcció de la revista.

Per què era necessària una eina com aquesta per a preveres... i no preveres?

L'Any Sacerdotal que ha proposat el papa Benet XVI cerca promoure el compromís de renovació interior dels preveres de cara a un millor testimoniatge enmig del món. En aquest sentit, pensem que amb aquest espai de comunicació entre nosaltres podem promoure aquest mateix compromís.

Quin és l'objectiu d'*El Bon Pastor*?

El Bon Pastor vol ajudar a unir ministeri i comunicació de l'Evangeli per tal d'enfortir la confiança i la fraternitat entre els qui hem estat cridats a ser deixebles i ministres del Senyor i servidors dels homes i les dones d'avui.

Quins són els continguts de la revista?

Sempre partint de la base que són preveres els qui hi escriuen i que fonamentalment és a preveres a qui s'adreça, la revista té unes seccions fixes: un comentari a un fet d'Església, un comentari a un fet de la societat, una reflexió a partir d'un text bíblic, una reflexió a partir d'un text patristic, diversos comentaris en referència a l'espiritualitat presbiteral, a l'exercici de la pastoral i a la celebració litúrgica. També hi ha l'escrit d'un bisbe i una aportació sobre un llibre, pel·lícula, o esdeveniment cultural d'actualitat.

Òscar Bardaji i Martín

PADRES E HIJOS

La amarga soledad de los hijos

Un experto profesional de la mente, Luis Rojas Marcos, en su pionero libro de referencia *La pareja rota*, expone que: «Con excepción de la muerte de la pa-

reja amada, la separación y el divorcio son para la mayoría de las personas las experiencias más traumáticas y penosas de su vida». Y estos amargos sentimientos están presentes tanto en los ex cónyuges como en los hijos.

La mayoría de autores coincidimos en que la separación y sus consecuencias son uno de los mayores acontecimientos estresantes (*life event*, lo llaman los angloparlantes) que pueden vivir los niños. La ruptura matrimonial evoca en su mente una aguda y dolorosa sensación de *shock*, de encontrarse bloqueado, de intenso miedo, envuelto todo en un sentimiento de gran confusión. La separación significa el colapso de la estructura familiar, y el hijo se siente tremendamente solo y muy asustado.

Aunque cuando la convivencia familiar está muy deteriorada este hecho produce también un sentimiento de liberación.

El resultado de las situaciones tensas de convivencia hace que aumente la irritabilidad y los trastornos emocionales de los hijos, apareciendo con mayor frecuencia las rabietas de los pequeños y los brotes de rebeldía en los mayores. Resulta que a los padres, ahora *menos padres*, se les hace muy difícil imponer la más mínima disciplina.

Algunos niños tienen la suerte de contar con el consuelo y el apoyo moral de una persona con ascendencia sobre ellos, como pueden ser los abuelos, el padrino o la madrina, el sacerdote de la parroquia, el profesor o la profesora del colegio, los compañeros del club recreativo juvenil... Otros no cuentan con el más mínimo soporte.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

